

[Aksel Larsen.]

forbindelse, at den ansvarlige for de militære budgetter, da han forleden stod her på talerstolen, ikke anede et kuk om, hvordan det ville gå med militæruddgifterne, om de ville stige eller falde, han kunne ingen oplysninger give. Han kunne have spurgt udenrigsministeren, så havde han i hvert fald fået besked, hvis han ikke selv vidste det.

Umiddelbart efter at man, som man mente det, havde halet den store overenskomst-situation i land på den måde, jeg tidligere har karakteriseret, udtalte De samvirkende Fagforbunds formand Eiler Jensen, at nu måtte der sættes ind mod prisstigninger. Det synes han at have glemt. I hvert fald stod han på De samvirkende Fagforbunds repræsentantskabsmøde og holdt et foredrag om, at arbejderne skal være evig tilfredse. Priserne, sagde han, er kun steget 10 pct. fra 1945 til nu, men lønningerne er steget 40 pct. på samme tid, og reallønnen ligger nu betydeligt over, hvad den var før krigen. Nu er der ikke mere tale om, at prisstigningerne skal forhindres, nej, tværtimod, siger Eiler Jensen. Hvordan står Eiler Jensens faglige statistik til anden statistik, som regeringen har ansvaret for? Ja, jeg går ikke så vidt, som jeg ved professor Birek gik, da han sagde: der findes tre slags løgn, nemlig almindelig løgn og forbundet løgn og så statistik. Jeg vil ikke påstå, at al statistik er løgn, men når der er to slags statistik, der så at sige kommer til det diametralt modsatte resultat, kan de ikke begge to være rigtige eller ikke begge to være lige rigtige. Jeg er bekendt med en anden slags statistik; den har jeg set i regeringens nationalbudget. I nationalbudgettet for 1950 oplyses det på side 8, at hele befolkningens forbrug pr. indbygger, hvis det for 1947 sættes til 100, i 1948 var 99 og i 1949 101. Det vil altså i realiteten sige et uændret forbrug i disse 3 år 1947, 1948 og 1949. På side 50 i samme nationalbudget bebudes der en nedskæring af forbruget i løbet af året 1950, bl. a. gennem nye forbrugsafgifter på importerede varer. Det stemmer overens med de konservative krav, og det stemmer overens med en tale, som statsministeren holdt forgangen søndag.

Der findes en anden statistik. I Statistiske Efterretninger nr. 47 for 1949 kan man finde en statistik over det gennemsnitlige kalorieforbrug pr. indbygger i Danmark. Når man ifølge denne statistik sætter det gennemsnitlige kalorieforbrug pr. indbygger i 5 års perioden 1935—1939 til 100, så var

det i 1940 96, i 1944 93, i 1946 94, i 1948 90. Det er vist kun folk af en støbning som det ærede landstingsmedlem hr. Eiler Jensen, der kan komme og fortælle, at arbejderne har fået en lønforhøjelse på 40 pct., medens priserne kun er steget med 10 pct., og derfor har de nedsat deres kalorieforbrug, deres levnedsmiddelforbrug med mindst 10 pct.

Men alt dette, kronensænkningen, de voksende valutavanskeligheder, frilisternes trusel mod dansk produktion og beskæftigelse, de uhyrligt stigende priser, de stadig mere utilstrækkelige lønninger, den utilfredsstilende sociale forsyning, de stigende skattebyrder, ja, det er altsammen noget, der er en følge af eller snarere hænger sammen med Danmarks indordning under Marshallpolitikken og den atlantiske militæralliance.

Selvom dette i sig selv er mere end grund nok for den arbejdende befolkning til at bekæmpe den atlantiske politik, til at kæmpe for Danmarks frihed og selvbestemmelsesret, så er der også en anden og måske en endnu mere tungtvejende grund dertil. Det er hensynet til Danmarks skæbne under den kommende krig, som Atlantpagten og oprustningen er en forberedelse til. Det er hensynet til freden, hensynet til Danmarks beståen eller ikke-beståen.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var så fortørnet over kommunisternes krav om, at Danmark skal ud af Atlantpagten og amerikanerne ud af Danmark, og han var så pikeret over eksistensen af den fredsbevægelse, som kræver atombomben forbudt, at han brugte den første og væsentligste del af sin tale til et forsøg på at forsvare regeringens krigeriske udenrigspolitik. Lad mig korrigere en af de mange fejltagelser, han gjorde sig skyldig i. Vi kommunister har ikke påstået, at regeringen og de borgerlige partier har solgt Danmark til USA. Det er det ærede medlem hr. Victor Gram, det ærede medlem hr. Poul Hansens partifælle, der har brugt dette udtryk; hvis jeg ikke husker meget fejl, var det i et foredrag for soldaterne i Haderslev. Da man kun har fået byrder og nedskæring, oprustning og skattebyrder samt krigsfare og manglende sikkerhed for sine underskrifter på Marshalloverenskomsten og Atlantpagten, så kunne det ikke falde os ind at sige, at man har solgt Danmark. Man har ikke engang fået en ret linse for Danmarks nationale selvstændighed og sikkerhed.

Dernæst siger det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at kommunisterne ønsker, at Vesteuropa skal ligge forsvarsløst hen, medens han ikke har hørt et ord om, at f. eks. Sovjetunionen skal afruste. Ja, disse